

Věková kategorie 15–17 let

Prašina

Autor Vojtěch Matocha, ilustrace Karel Osoha. Nakladatelství Paseka 2018.

Vybraný text k překladu – kapitola Stíny nad Prahou, strana 27–29

Honem uvažoval. Mohl ho někdo sledovat z Prašiny až sem? Proč by to kdokoli dělal? Jirka se k tomu všemu přece přimotal jen náhodou... To ale ti druzí nemusí vědět. Před očima měl Patrikovo tělo bezvládně ležící uprostřed ulice. Tep se mu zrychlil. Byla to jen nehoda, opakoval si v duchu. Jenom nehoda. Určitě přežil, třeba mu zavolali sanitku, jakmile se Jirka dal na útěk... Nikdo by přece neublížil třem dětem, nemá žádný důvod... Vzpomněl si na chladné, nezúčastněné hlasy, které zaslechl na Prašině. Najednou si nebyl tak jistý.

En a Tonda na něj hleděli a čekali, až jim poví, co mají dělat.

“Zavolat policii?” naškrábala En na papír a postrčila ho blíž k Jirkovi. To raději ne. Vždyť na sezení na schodech není vlastně nic nezákonného, ten chlap by utekl a policie by se jim jen vysmála. Ne, Jirka musí zjistit, co je ten člověk zač a o co mu jde. Kdyby jim chtěl ublížit, už by to udělal. Za kliku mohl vzít dávno, jistě by dokázal dveře vyrazit. Místo toho jen poslouchá. Patrik se bál, že ti lidé zjistí, kdo je Jirka a že je do toho podivného tajemství zapletený Jirkův děda. Jestli ale dokázali sledovat Jirku až sem, možná už to vědí. A chtějí něco jiného.

„Prolezu nad dveřmi a vyfotím si ho,“ napsal Jirka, „vy ho zabavíte. Nesmí mě slyšet.“ Klubovna nesahala až do samotné špičky střechy a Jirka to moc dobře věděl. Pod místem, kde se šikmé trámy setkávaly, byla klubovna snížená a přehrazená stropem z tenkých dřevotřískových desek. Nad půdou, kde měli klubovnu, se tak nacházela ještě menší půdička trojúhelníkového profilu. Zaprášený, stísněný prostor plný pavučin, holubího trusu a rozdroleného polystyrenu. Jirka by se tudy mohl proplazit nade dveřmi až nad schodiště, odkud je neznámý poslouchá.

Tonda zlehka kývl a posunul stoličku do středu místnosti. En na počítači zvýšila hlasitost. Jirka vyšplhal Tondovi po zádech až ke stropu, odsunul volnou desku a protáhl se nahoru. Prachu tu bylo tolik, že se tu skoro nedalo dýchat. Škvírami mezi prkny přicházelo do klubovny světlo. Jirka zadržel dech a začal se pomalu sunout dopředu. Hlavu musel mít až úplně u země, aby se nepraštil.

„Dával jsi dneska Igorovi čistotu vodu?“, slyšel ze zdola En. Snažila se, ale Jirka si stejně všiml, jak se jí chvěje hlas.

„Jo, dával,“ odpověděl Tonda možná až příliš důrazně a vrzal mřížkou na vrchní straně akvária. Že jsem sem vůbec chodil, blesklo Jirkovi hlavou. Jenom jsem dostal kamarády do problémů... Tohle není hra. Jde o život. Zase měl před očima Patrika ležícího bez života na studené dlažbě.

Už byl nade dveřmi. Výdech. Posunout levou ruku. Nádech, výdech. Pravá ruka. Něco zavržalo. K čertu. Jirka zkameněl a počítal do třiceti, než se odvážil znovu pohnout. Skulina mezi prkny. Jirka k ní přiložil oko. Na schodišti se svítilo, nikde ani živá duše. Takže se Tonda spletl? Na zlomek vteřiny pocítil úlevu. Pak ho uviděl. Na kratičký okamžik spatřil těsně pod sebou jeho tvář. Protáhlý obličej s hlubokými černými očima., pod pravým okem tenká rudá jizva, na bradě strniště vousů, zrudlý, zlý výraz, ostré rysy. Černá kožená bunda. Posadil se na poslední schod a na něco čekal. Všiml si Jirky? Ne, snad ne.

Jirka posunul mobil k průzoru mezi dvěma prkny. Zapnout foťák. Tak. O něco přiblížit. Pomalu. Proboha, málem zapomněl vypnout blesk. Stisknout spoušť. Píp. Zatraceně! Pípnutí zaznělo v tichu nad schodištěm jako výstřel. Chlap zdvihl zrak. Jejich pohledy se střetly a Jirkovi se leknutím zatajil dech. Vzápětí se setmělo. Jirka uslyšel praskání dřeva. Něčí ruka ho hrubě popadla za rameno a strhla dolů na schodiště.